

Arrest

nr. 183 938 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig uit Kirkuk, Centraal-Irak. In 2003 werd uw vader, die voordien lid was van de Baathpartij, gedood en zag het gezin zich genoodzaakt te verhuizen naar Nasr, een dorp dat behoort tot de regio Riyad, iets buiten Kirkuk. Hier zou u de daaropvolgende jaren geleefd hebben van de landbouw.

In 2014 werd u volgens uw verklaringen gecontacteerd door een oud-collega van uw vader, Abu (M.). Hij zou u hebben voorgesteld om werk te verrichten voor een extremistische groepering die vooral bestaat uit vroegere Baathisten. U zou hierop de politie hebben gewaarschuwd. Die zou u opgedragen hebben hen te verwittigen indien u nogmaals gecontacteerd zou worden.

Iets later zou u de politie op de hoogte hebben gebracht van een nieuwe afspraak die u had gemaakt met Abu (M.). Op deze afspraak daagde Abu (M.) evenwel niet op. Iets later zou hij u gecontacteerd

hebben en u woedend hebben verweten dat u de politie had geïnformeerd. Hierop zou u zijn ondergedoken bij familie in Kirkuk, alvorens het land te verlaten.

U kwam in België aan op 4 september 2014 via de luchthaven van Zaventem en verklaarde zich dezelfde dag voor de eerste maal vluchteling. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

Op 19 september 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 20 oktober 2014. Uw cassatieberoep werd op 30 december 2014 verworpen door de Raad van State (RvS).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 19 november 2014 een tweede maal asiel aan in België. U herhaalde hierbij de verklaringen die u reeds had afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een rantsoenkaart, een aangifte bij de politie en een verklaring van woonst.

Op 27 november 2014 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2014. Uw cassatieberoep werd op 30 januari 2015 verworpen door de RvS.

U verliet België niet en vroeg op 27 januari 2016 een derde maal asiel aan in België. In het kader van uw derde asielaanvraag herhaalt u de verklaringen die u bij uw vorige asielaanvragen aflegde. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een Iraakse identiteitskaart, een Iraaks nationaliteitsbewijs, een attest dienstdoende als geboorteakte en een brief van uw advocaat. Tevens legt u een kopie voor van een volmacht die u aan uw moeder had gegeven om uw identiteitsdocumenten in Irak te bekomen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak omdat uw kennis over deze stad, de omliggende regio en Centraal-Irak in het algemeen volledig ontoereikend was. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de regio ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld en de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de RvV vaststelde dat de identiteitsdocumenten die u in de loop van uw beroepsprocedure voorlegde, in casu een Iraakse identiteitskaart met het nummer 00727426 en een Iraaks nationaliteitsbewijs met het nummer G 65991, vervalsingen betroffen waardoor ze het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde herkomst uit de regio Kirkuk in Centraal-Irak bevestigden. Uw cassatieberoep werd verworpen.

Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor een internationale beschermingsstatus. U herhaalde enkel de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag en u legde enkele documenten voor, met name een rantsoenkaart, een aangifte bij de politie en een verklaring van woonst, die gezien de eerder gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van uw identiteitsdocumenten, allerminst van die aard waren dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak, konden weerleggen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV in beroep bevestigd. Uw cassatieberoep werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Na verificatie door de Federale politie blijkt immers dat de identiteitsdocumenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, in casu een Iraakse identiteitskaart en een Iraaks nationaliteitsbewijs, totale vervalsingen betreffen (zie 'Rapport d'analyse' 9/09/2016). Gezien uw herhaalde verklaringen dat het hier met zekerheid authentieke documenten betroffen (CGVS, p. 4, 5, 7) en de eerdere vaststellingen van de RvV met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u voorlegde tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag, moet er dan ook worden geconcludeerd dat u eens te meer bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden door het voorleggen van vervalste documenten en het afleggen van frauduleuze verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen hoeft het geen betoog dat er geen enkele waarde kan worden gehecht aan de overige documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielprocedure. Meer nog, ook deze documenten betreffen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid eveneens vervalste documenten aangezien ze volgens uw verklaringen werden gebruikt om de, vals bevonden, Iraakse identiteitsdocumenten te bekomen en ze klaarblijkelijk gebaseerd zijn op de identiteitsdocumenten die bij uw eerste asielaanvraag door de RvV als vervalsingen werden beschouwd (CGVS, p. 3).

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde herkomst uit de regio Kirkuk in Centraal-Irak eens te meer wordt bevestigd. Een vaststelling waar de brief van uw eigen advocaat met de vraag om uw asielaanvraag in overweging te nemen uiteraard niets aan kan veranderen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, de samenwerkingsplicht, artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet hoe middels het authenticiteitsonderzoek de conclusie werd bereikt dat zijn identiteitsdocumenten kleurenkopieën in plaats van authentieke documenten zouden betreffen. Dit wordt noch in de bestreden beslissing, noch in de analyserapporten verduidelijkt. De eigenlijke elementen die de valsheid zouden moeten aantonen worden niet vermeld. Er wordt niet vermeld aan welke vormvoorwaarden de documenten niet voldoen. Iraakse identiteitsdocumenten worden opgesteld aan de hand van enkele vormvoorwaarden die vervalsing moeten tegengaan. Verzoeker voegt landeninformatie bij het verzoekschrift waarin deze vormvoorwaarden worden opgesomd. Voor verzoeker is het onduidelijk of deze vormvoorwaarden werden gevolgd door de politiediensten en of er nationale richtlijnen werden gevolgd. De motivering laat verzoeker aldus niet toe te begrijpen waarom er werd besloten tot de valsheid van zijn documenten.

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en artikel 41 van het Handvest. Hij herhaalt dat hij de eigenlijke motieven voor de valsheid van zijn documenten niet kan terugvinden in de bestreden beslissing en in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt verder dat het document dat hij van de Iraakse ambassade bekam niet werd onderzocht om de reden dat de documenten die op basis hiervan werden afgeleverd vals zijn. Uit de landeninformatie blijkt dat het niet is omdat de einddocumenten vervalst zijn, dat ook het brondocument vals is. Het staat vast dat het document inzake verzoekers geboorte werd afgeleverd door de Iraakse ambassade in Brussel. Verweerder heeft de mogelijkheid onderzoek te doen naar documenten van de Iraakse ambassade. Indien er redenen zijn om aan te nemen dat deze documenten zijn aangetast door corruptie of nepotisme, meent verzoeker dat hierover onderzoek moet worden gedaan en standpunt moet worden ingenomen. De Belgische overheid heeft daarnaast de mogelijkheid om documenten te laten verifiëren bij de Belgische ambassade in Irak of om zelf contact op te nemen met de Iraakse ambassade. Verzoeker wijst op de onderzoeksplicht die ten aanzien van de voorgelegde documenten rust op de asielinstanties. Hij verwijst daarbij naar rechtspraak van het EHRM. Volgens verzoeker heeft verweerder de asielaanvraag niet aan een voldoende rigoureuze onderzoek onderworpen en werd er veel te licht over de documenten gestapt. Verzoeker verwijst naar artikel 4 PR CGVS, artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, artikel 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 PR CGVS. Tevens wenst hij op een arrest van het HvJ over de samenwerkingsplicht. Deze plicht geldt bij een meervoudige asielaanvraag onverkort. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een arrest van het EHRM. Aangezien hij een document van de Iraakse ambassade voorlegde, er geen reden is om aan te nemen dat dit document werd vervalst en dit document zijn herkomst aantoonde zijn er voldoende elementen die zijn verklaarde herkomst van Kirkuk ondersteunen.

Het is essentieel dat verweerder met de Iraakse ambassade te Brussel contact opneemt om de juistheid van het geboortecertificaat en de hierin vervatte gegevens te controleren. Dit is het enige dat uitsluitend kan geven en alle twijfel over verzoekers herkomst kan wegnemen. Het onderzoek door het CGVS was onvoldoende.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie omtrent Iraakse identiteitsdocumenten bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-4).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota drie faxberichten aan de Iraakse ambassade neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoeker mocht tot op heden geen antwoord op deze faxberichten ontvangen. Hij meent echter dat de Belgische Staat hierin meer succes zou hebben gezien dergelijk verzoek zwaarder doorweegt indien het van een officiële instantie komt.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt nergens concreet op welke wijze artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM en het evenredigheidsbeginsel *in casu* geschonden zouden zijn. Bijgevolg worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de bepalingen die verzoeker dienaangaande aanvoert, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Onderhavige asielaanvraag betreft verzoekers derde asielaanvraag. Omtrent verzoekers vorige twee asielaanvragen wordt blijkens de stukken in het dossier in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak omdat uw kennis over deze stad, de omliggende regio en Centraal-Irak in het algemeen volledig ontoereikend was. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke herkomst, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de regio ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld en de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de RvV vaststelde dat de identiteitsdocumenten die u in de loop van uw beroepsprocedure voorlegde, in casu een Iraakse identiteitskaart met het nummer 00727426 en een Iraaks nationaliteitsbewijs met het nummer G 65991, vervalsingen betroffen waardoor ze het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde herkomst uit de regio Kirkuk in Centraal-Irak bevestigden. Uw cassatieberoep werd verworpen.

Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u alsnog in aanmerking kwam voor een internationale beschermingsstatus. U herhaalde enkel de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag en u legde enkele documenten voor, met name een rantsoenkaart, een aangifte bij de politie en een verklaring van woonst, die gezien de eerder gedane vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van uw identiteitsdocumenten, allerminst van die aard waren dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Kirkuk, Centraal-Irak, konden weerleggen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV in beroep bevestigd. Uw cassatieberoep werd verworpen."

De arresten die door de Raad werden geveld in het kader van verzoekers vorige twee asielaanvragen genieten blijkens het voormelde kracht van gewijsde. Bijgevolg heeft de Raad wat deze aanvragen betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van huidige asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvragen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en

bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

2.2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.6. De nieuwe elementen waarop verzoeker onderhavige asielaanvraag baseert betreffen een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een attest van de Iraakse ambassade, een volmacht en een brief van verzoekers advocaat (administratief dossier, map ‘documenten’).

Ten aanzien van de neergelegde identiteitskaart en het neergelegde nationaliteitsbewijs, wordt in de bestreden beslissing in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen wel degelijk en terdege gemotiveerd waarom niet kan worden aangenomen dat het authentieke identiteitsdocumenten zouden betreffen. De motivering dienaangaande luidt als volgt:

“Na verificatie door de Federale politie blijkt immers dat de identiteitsdocumenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, in casu een Iraakse identiteitskaart en een Iraaks nationaliteitsbewijs, totale vervalsingen betreffen (zie ‘Rapport d’analyse’ 9/09/2016). Gezien uw herhaalde verklaringen dat het hier met zekerheid authentieke documenten betroffen (CGVS, p. 4, 5, 7) en de eerdere vaststellingen van de RvV met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u voorlegde tijdens de beroepsprocedure in het kader van uw eerste asielaanvraag, moet er dan ook worden geconcludeerd dat u eens te meer bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden door het voorleggen van vervalste documenten en het afleggen van frauduleuze verklaringen.”

Uit de analyserapporten waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zowel verzoekers identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs – in weerwil van voormelde herhaalde verklaringen dat het authentieke documenten zouden betreffen – totale vervalsingen zijn aangezien het kleurenkopieën betreffen. Aangezien een kopie in wezen een reproductie betreft kan het bezwaarlijk als een origineel authentiek document worden aangenomen.

Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan. Het staat verzoeker vrij om klacht neer te leggen tegen de Federale politie wanneer hij van oordeel is dat de Federale politie onwaarheden stelt in een rapport.

Dat verzoeker zich in het verleden reeds bediende van valse identiteitsdocumenten, dit heden opnieuw doet en bovendien blijft volhouden dat het authentieke stukken zouden betreffen, werpt tevens een zware smet op de overige door hem neergelegde documenten (een attest van de Iraakse ambassade dienstdoende als geboorteakte en een volmacht). Dient verder te worden opgemerkt dat voormelde documenten zowel blijkens de inhoud van het attest van de Iraakse ambassade, de brief van verzoekers advocaat als verzoekers verklaringen werden opgesteld op basis van de eerder door hem voorgelegde oude vervalste identiteitskaart en op basis van de getuigenis van zijn moeder (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3; map 'documenten', stukken 5-7). Het attest van de ambassade werd opgesteld op basis van identiteitskaart 00727426. Hieromtrent kan nogmaals verwezen worden naar hetgeen reeds werd vastgesteld in voorgaande procedures en de thans voorliggende bestreden beslissing: *"Hierbij dient te worden opgemerkt dat de RvV vaststelde dat de identiteitsdocumenten die u in de loop van uw beroepsprocedure voorlegde, in casu een Iraakse identiteitskaart met het nummer 00727426 en een Iraaks nationaliteitsbewijs met het nummer G 65991, vervalsingen betroffen waardoor ze het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde herkomst uit de regio Kirkuk in Centraal-Irak bevestigden. Uw cassatieberoep werd verworpen."*

Bijgevolg kan aan de inhoud van deze documenten geen waarde worden gehecht. Gezien verzoeker zich blijkens het voorgaande reeds meermaals bediende van niet authentieke identiteitsdocumenten, kan hoe dan ook niet worden aangenomen dat het attest van de Iraakse ambassade betrekking heeft op zijn persoon.

Zelfs indien dit zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog kan hieruit hoogstens afgeleid worden dat verzoeker zou zijn geboren in Kirkuk doch blijkt hieruit geenszins dat hij aldaar nadien ook zou zijn opgegroeid en er zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Hoe het attest afbreuk zou kunnen doen aan de tijdens zijn eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn afkomst van en verblijf in Kirkuk, kan dan ook niet worden ingezien.

De brief van verzoekers advocaat (administratief dossier, map 'documenten') en de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. De ter terechtzitting neergelegde stukken betreft een document uitgaande van verzoekers advocaat inzake faxen die verzoekers raadsman verstuurde aan de Iraakse ambassade en die onbeantwoord bleven. Het is niet aan de Belgische Staat om ervoor te zorgen dat verzoeker antwoordt bekomt op briefwisseling die hij uitstuurt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat de door verzoeker neergelegde nieuwe elementen op generlei wijze afbreuk kunnen doen aan de tijdens zijn eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen.

Derhalve is het verwijt dat deze elementen nog nader hadden dienen te worden onderzocht niet dienstig.

Evenmin is verzoekers verwijzing naar enkele arresten van het EHRM *in casu* dienstig. Gelet op de hoger aangehaalde motieven, toont hij namelijk geenszins aan en kan niet worden aangenomen dat zijn situatie, zijn documenten en de voormelde weigeringsmotieven vergelijkbaar zouden zijn met deze in de door hem aangehaalde arresten.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS